

Bijlage:

Klassiek & Elegant rit 17 augustus 2025

Welkom op Landgoed Kleine Vennep

Welkom bij *Klassiek en Elegant – Thuisblijversrit 2025*

Wat een mooie start van deze bijzondere dag!

Allereerst onze hartelijke dank aan Dirk Molenaar voor zijn gastvrijheid en de mogelijkheid om vandaag te mogen vertrekken vanaf het prachtige Landgoed Klein Vennep. Een inspirerende plek waar oud en nieuw elkaar ontmoeten – de perfecte setting voor deze rit.

Er staat koffie met iets lekkers voor je klaar. Neem rustig de tijd om te genieten van de sfeer en de omgeving. De rit start rond 11.30 uur op unieke wijze: via de karakteristieke schuur van het landgoed. We rijden één voor één door de schuur, en zodra je daaruit komt wacht er een bijzonder fotomoment – een blijvende herinnering van jouw equipe en natuurlijk je MG.

Zoals aangekondigd voert de route ons vandaag langs statige landhuizen, schilderachtige buitenplaatsen en indrukwekkende kastelen. In het routeboek vind je een aparte bijlage met achtergrondinformatie over al dit moois. De totale route is 70 kilometer lang. Aan het eind van de rit heffen we samen het glas op de Golfbaan in Spaarnwoude – een mooi moment om na te praten en na te genieten.

Wij wensen je een heerlijke dag vol rijplezier, bijzondere ontmoetingen en veilige kilometers.

Met vriendelijke groet,

Arjan Hoogendoorn & Karina Verberne
06-51 848 757 / 06-260 543 55

Landgoed Kleine Vennep

Aan de Hoofdweg in PARK21 ligt Landgoed Kleine Vennep.

De eigenaar is vanaf 2016 bezig om zijn bedrijf om te vormen van een landbouwbedrijf naar een landgoed binnen PARK21. Daarbij wordt gebruikgemaakt van de mogelijkheden binnen het nieuwe bestemmingsplan.

Het landgoed bestaat vanaf 2019 en heeft nu al wandel- en fietsverbindingen met de huidige en toekomstige deelgebieden van PARK21. Het wordt bewoond van generatie op generatie. Met het landgoed en de bestemming landgoedbedrijf is invulling gevonden voor de vrijkomende boerderij met rijks monumentale schuur.

De boerderij is van algemeen belang, vanuit cultuur- en architectuurhistorisch oogpunt is deze als gaaf bewaard gebleven en een zeldzaam geworden voorbeeld van agrarische bouwkunst uit de late jaren '20 van de 20ste eeuw. De waardevolle boerderij versterkt als rijksmonument het landgoed en andersom kan het landgoed voorzien in het behoud van het rijksmonument.

De afgelopen jaren heeft Landgoed Kleine Vennep zijn toegevoegde waarde bewezen. Iedereen is welkom op en rond het landgoed, met zijn wandelpaden en aangegeven routes. Ook vinden op het terrein veel activiteiten en evenementen plaats. Voorbeelden hiervan zijn de Landschapstriënnale in 2017, de jaarlijkse boomfeestdagen, de PARK21 Zomerweken en Festival Grazende Zwaan.

Tussen route punt 5 en 6

Landgoed De Olmenhorst

Midden in de Haarlemmermeer, tussen Den Haag en Amsterdam, vind je een oase van rust op Landgoed De Olmenhorst. 31 hectare aan biologische appel- en perenboomgaarden, monumentale panden en ateliers.

Je bent altijd welkom voor een ontspannen wandeling tussen de boomgaarden of om een bezoekje te brengen aan De Fruitloods (eten, drinken en winkelen). In het voorjaar, als de fruitbomen hun bloesem dragen, kun je genieten van het prachtige ontwaken van de natuur. In het najaar, als de bomen hun fruit dragen, organiseren we de [Zelfpluk](#). Daarnaast zijn er op het Landgoed jaarrond nog meer leuke activiteiten te beleven. De Olmenhorst is bovendien een unieke locatie voor een prachtige [bruiloft](#) of [een verjaardagsfeest](#). Ook voor een [zakelijk event](#) kun je terecht op het Landgoed.

De Olmenhorst

Gegrond in het verleden, voorbereid op de toekomst. 31 hectare grond, 65.000 fruitbomen, monumentale panden en feest locaties, 170 jaar geschiedenis.

Er zijn diverse locaties zoals het Boshuis of de Tent waar er vergaderd kan worden, een evenemententerrein met diverse faciliteiten voor zowel zakelijke als publieksevenementen en activiteiten.

Tussenpuntroute punt 11 en 12:

Huys Dever

Volwassenen: € 4,50

Open van 14.00 tot 17.00 uur

Het mooiste kasteel van Lisse

In 1182 bestaat Lisse uit slechts vijf boerderijen. Dirk van Kleef trouwt dat jaar met Margaretha, dochter van graaf Floris III, mogelijk in een houten woontoren op de plek van het huidige Huys Dever. *Sinds 1375 op deze grond* Dever is waarschijnlijk kort na 1375 gebouwd door Reinier Dever of d'Ever, lid van een zeer oud geslacht van Hollandse edelen. Het gebouw is een zogenaamde woontoren of donjon, een versterkt woonhuis, zoals er vele hebben gestaan in de kuststreek; behalve Dever zijn zij alle verdwenen.

De achterzijde is vlak: die was gericht naar het moeras van de Lisser Poel en behoefde niet zo sterk te zijn, omdat van die zijde geen gevaar dreigde.

De andere muren zijn hoefijzervormig gebogen, bijna 2 meter dik en massief gemetseld.

De fundamenteën liggen op meer dan 3 meter onder het grondoppervlak en rusten op een zandplaat, waardoor de muren na zes eeuwen nog geen spoor van verzakking vertonen. Vóór 1580 werd een klein huis tegen de ronde voorzijde gezet, dat na 1630 werd uitgebouwd tot een statig herenhuis, groter dan Dever zelf.

Door slechte fundering en verwaarlozing stortte een deel daarvan in 1848 in; daarna werden gaandeweg de muren gesloopt door iedereen, die stenen nodig had. In 1862 stortte het dak van de woontoren eveneens in, maar de zware muren weerstonden alle vernielzucht. Toen in 1973 met de restauratie werd begonnen, was alle houtwerk verdwenen, waren raam- en deuropeningen verbrokkeld en groeiden gras en vlierstruiken boven op de muur, waar de eenden nestelden. Ook de voet van de muur, juist boven de waterlijn van de vroegere gracht, was zwaar beschadigd.

Dever is een D-vormig gebouw van vier verdiepingen met muren van twee meter dik in de kelder tot 1.60 meter in de kapelzaal. Het geheel was omringt door een gracht. Toegang tot de toren was via twee bruggen; de eerste naar de voorhof, de tweede vandaar naar de voordeur die op ruim twee meter boven de grond is.

Aan het eind van de zestiende eeuw vinden drie verbouwingen plaats; de voordeur wordt verplaatst van de zuidkant naar de westkant, de gracht tussen de donjon en de voorhof wordt gedempt en het eerste voorhuis wordt aangebouwd. Dit was erg klein en om alle ruimte goed te gebruiken wordt er de trap niet in de aanbouw gemaakt, maar uitgehakt in de muur van de toren.

Tussen 1630 en 1634 wordt het grote voorhuis aangebouwd op de gedempte tussengracht. Het landhuis dat nu ontstaan is wordt bewoond tot ongeveer 1750. Na 1700 niet meer door de eigenaren omdat die uit de streek zijn vertrokken, maar door huurders.

In 1746 werd het bewoond door ambachtsheer Diederik Joan Heerman, heer van Dever, Rump en Vroonestein. Gebrek aan onderhoud leidt tot verval. Hierdoor stort in 1848 het eerste voorhuis in. Binnen tien jaar valt het grote voorhuis ten prooi aan de elementen (en de buurtbewoners die weghalen wat zij kunnen gebruiken). De toren staat alleen, maar is beschadigd. Er zit een groot gat in het dak. Dit verdwijnt in 1862. De vloeren volgen, alleen de kelder blijft intact.

Na de tweede wereldoorlog wordt Dever onteigend door de Nederlandse Staat. De landerijen worden verkocht en de ruïne die al een rijksmonument is, gaat in 1949 voor f 1,00 naar de gemeente Lisse. Het lobbyen van dhr. Hulkenberg leidt in 1973 tot het begin van de restauratie en in 1978 gaat het gebouw open voor het publiek. Achttien jaar later wordt 't Huys Dever geprivatiseerd. Tussen 1988 en 2000 werd het voorhof gereconstrueerd en in 2003 werd er een ophaalbrug aan toegevoegd. In 2008 is de loopbrug tussen voorhof en het huis gereconstrueerd.

Huys Dever is nu een gewilde trouwlocatie, er worden concerten en tentoonstellingen georganiseerd. Dever is tot 1949 nooit verkocht. Reinier Dever was getrouwd met Janne van Leyenburg. Het huis werd opgedragen aan Jan van Bloys. Hiermee was het huis redelijk veilig. Reinier was vaak voor de Graaf van Holland onderweg. In 1417 is heer Reinier overleden, 85 jaar oud. Zijn kleinzoon Gysbrecht van Haften volgt hem op. In 1445 erfde zijn dochter Clara de ridderhofstad. Zij huwde eerste Jan van Duivenvoorde en later Walraven van Brederode. Clara overleed in 1507 en kwam het kasteel aan haar kleinzoon Jan van Matenesse.

Bijlage:

Klassiek & Elegant rit 17 augustus 2025

Tussen routepunt 16 en 17

Kasteel Keukenhof

Landgoed dagelijks geopend - van 8:00 - 19:30 uur,

Kasteel enkel voor rondleidingen geopend

De daarbij horende Hof boerderij is op zondag open van 10.00 tot 17.00 uur.

Geschiedenis

In de middeleeuwen werd in de brede strook binnenduinen, genaamd Keukenduyn, op wild gejaagd voor de keuken van Slot Teylingen. Hier leefde Jacoba van Beieren de laatste vier jaren van haar leven in ballingschap. De toenmalige naam Keukenduyn wordt later gebruikt als naam van het landgoed: Keukenhof.

In 1641 laat Adriaan Maartenzoon Block, een voormalig commandeur van de Verenigde Oost-Indische Compagnie, een landhuis in het "Keukenduyn" bouwen. Het was in deze tijd normaal dat vermogende kooplieden percelen grond in de regio kochten om er vervolgens buitenhuizen op te bouwen, waarop ze zich in de zomer konden terugtrekken.

Begin van de 19^e eeuw doet de adel zijn intrede en koopt jonkheer Johan Steengracht van Oostcapellen Landgoed Keukenhof. Hij redt het hiermee van de ondergang/sloop. Steengracht is kooplustig en weet de buitenplaats fiks uit te breiden.

Jonkvrouw Cecilia (dochter Steengracht) trouwt met Carel Anne Adriaan baron van Pallandt (1810-1883). Ze geven de opdracht om zes torens aan te bouwen en hiermee werd het landhuis een kasteel met de naam Kasteel Keukenhof. Ook werden de tuinen heringericht door de bekende tuinarchitect J.D. Zocher en L.P. Zocher.

Het echtpaar Van Pallandt krijgt een zoon, Frederik (1838-1878), en een dochter, Cornelia (1840-1923). Cornelia, getrouwd met Jan Carel Elias graaf van Lynden (1837-1900) erft het huis nadat haar broer overlijdt. Bij haar dood in 1923 wordt haar oudste zoon, Jan Maurits Diederik graaf van Lynden (1864-1930), eigenaar van Keukenhof. Hij verbouwt de voorzijde van Kasteel Keukenhof door de balkons om te bouwen tot moderne badkamers.

De zoon van het echtpaar, Jan Carel Elias (1912-2003) blijft in 1940 na zijn scheiding samen met zijn moeder en dochter in het kasteel wonen. Totdat in de Tweede Wereldoorlog het kasteel door de Duitsers wordt gevorderd voor inkwartiering. Daarna heeft de graaf niet meer permanent in het kasteel gewoond. Graaf Carel sterft in 2003 en legateert bij testament het kasteel en het landgoed aan een stichting. Deze doet haar best om Landgoed Keukenhof te behouden voor komende generaties en open te stellen voor publiek.

Tussen routepunt 21 en 22

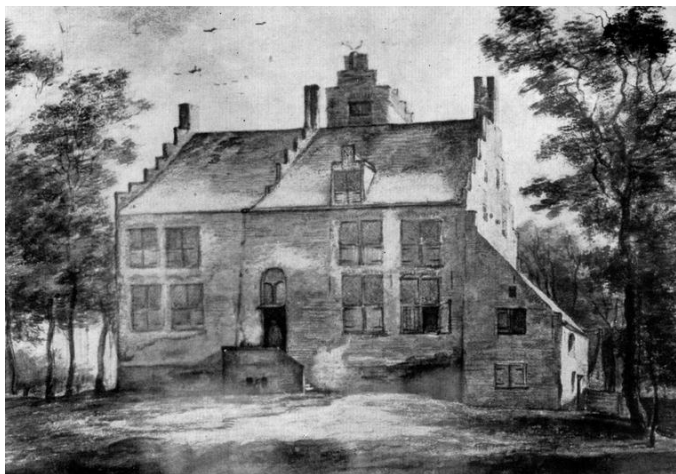
Hof van Hillegom

Vroeger was het de zetel van de heren van het ambacht Hillegom. Al in de 14e eeuw werd het genoemd.

In 1722 werd de heerlijkheid Hillegom voor 18.500 gulden gekocht door mr. Jan Six (1668-1750), een zoon van Jan Six en Margaretha Tulp. In 1749 kocht mr. Jan Six ook nog het Hof van Hillegom van de familie Van Sypesteyn, dat tot in 1822 in het bezit van de familie Six zou blijven.

Het Hof werd door de familie Six verhuurd. Pas in de Franse tijd ging de familie het zelf bewonen. Het kreeg in 1803 in verband daarmee een grote opknapbeurt en werd in 1804 door de familie betrokken. Eerst alleen in de zomermaanden, maar sedert 1811 ook in de wintermaanden. Toen werd ook met de schilderijencollectie het beroemde portret van Jan Six van Rembrandt er ondergebracht.

In 1817 verlaat de dochter Henriette het huis en in 1818 trouwt zij met Willem de Visser, later rijksontvanger. In 1822 werd alles in Hillegom door Jan Six verkocht.

In 1838 is het gebouw verbouwd door Gerard Leembruggen Jzn. De buitenplaats kwam in 1903 in handen van de gemeente Hillegom, die het als gemeentehuis in gebruik nam.

Van het landschappelijke parkaanleg is op een deel van de omgrachting en enkele oude bomen niets meer te bekennen.

Tussen routepunt 31 en 32

Landgoed Vogelenzang op 1.65

Het landgoed is opengesteld voor wandelaars.

Het huis is een rijksmonument en maakt – samen met tuin, het park, bijgebouwen, tuinonderdelen en het landhuis Teylingerbosch - onderdeel uit van het rijksmonument

Geschiedenis

In de 11e eeuw bestond er al een grafelijk huis in Vogelenzang, gebouwd door graaf Floris II. Graaf Floris V liet er in de 13e eeuw het jachtslot *De Voghelsanck* bouwen.^[2]

In 1610 kocht de Amsterdamse goudsmid Cornelis Reijersz het kasteelterrein. Hij verkocht het in 1627 aan Jacob Jacobsz. de Jongh. Van het oorspronkelijke kasteel rest dan nog slechts een heuvel. De Jongh liet op deze heuvel een nieuwe hofstede bouwen.

Via diverse eigenaren komt het landgoed in bezit van Bartolomeo Andrioli. Diens weduwe verkocht in 1757 het landgoed aan Jan van Marselis sr., waarna zijn zoon Jan van Marselis jr. het landgoed in 1776 erfde en begon met de aanleg van een park. Twee jaar later werd door Marselis het naastgelegen landhuis Teylingerbosch aangekocht, waarna hij een landschapstuin liet aanleggen die beide landgoederen omvatte, naar een ontwerp van Johann Georg Michael. Het huis Vogelenzang heeft in de 2e helft van de 18e eeuw tevens een verbouwing ondergaan in Hollands classicistische stijl.

In 1807 kocht Willem Philip Barnaart beide landgoederen. De tuin is begin 19e eeuw waarschijnlijk nog door Johan David Zocher Sr. verder aangepast. Begin 20e eeuw nam tuinarchitect Hendrik Copijn de tuin nogmaals onder handen.

In 1937 vond in Vogelenzang de Wereldjamboree plaats, waarbij het landgoed als kampeerterrein voor de scouts werd gebruikt.

In de Tweede Wereldoorlog werd in Vogelenzang een lanceerinstallatie voor de V1-raket aangelegd en ook bij Huis te Vogelenzang werden voorbereidingen getroffen voor de bouw van een installatie. Op 29 maart 1945 trokken de Duitse troepen zich terug, waarbij ze de startbanen voor de V1's opbliezen. Ook de startbaan op landgoed Vogelenzang werd opgeblazen, hetgeen voor schade aan zowel het huis als de omgeving zorgde.^[3]

In 1955 werd op het landgoed een kampeerterrein aangelegd. Het landhuis wordt anno 2019 bewoond door nazaten van Willem.

Tussen routepunt 31 en 32 op 3.10

De Hartenkamp

De **Hartekamp**, of *Hartecamp* is een buitenplaats in de gemeente Heemstede, gelegen vlak bij Bennebroek. Sinds 1952 is op de Hartekamp een instelling voor de zorg aan mensen met een verstandelijke beperking gevestigd. Landgoed de Hartekamp is een rijksmonument. De tuin is openbaar toegankelijk.

Geschiedenis

Aanvankelijk in de 16e eeuw een boerenhofstede met de Haarlemse familie Van Berkenrode als eigenaar en voor 1662 Thorenvliet geheten. De Amsterdamse koopman Hendrik Zeegersz. van de Camp, eigenaar van 1662-1666, geldt als naamgever door zijn familienaam te verbinden met de aanwezige herten. Hij kocht grond van Adriaen Pauw. Zijn stiefzoon Gillis erfde de boerderij en het land, maar kon niet aflossen en verkocht de Hartekamp aan zijn zwager, de dichter Jacobus Heiblocq die van 1680 tot 1687 eigenaar was.

Het eigenlijke huis is kort na 1692 gebouwd door de zoon van Jacob F. Hinlopen, Johan Hinlopen (1648-1709), die fortuin maakte als postmeester van het Antwerps Postcomptoir [verantwoordelijk voor exploitatie van de postroute Amsterdam-Antwerpen]. Die post- en passagiersroute zou vanaf de opening van de Leidse trekvaart in 1657 steeds meer per trekschuit gaan dan per diligence, waardoor de 'achtertuin' aan de Leidse vaart meer als 'voortuin' diende. Ook de latere bekend geworden *Hortus*, tussen de Herenweg en Leidsevaart is toen ontworpen, blijkt een kaart van de hofstede uit 1708 van landmeter M. Walraven. Hinlopen liet een geometrische tuin en orangerie aanleggen.

Bankiersfamilie Clifford en Carl Linnaeus

Frontispies door Jan Wandelaar (1690-1759) van Linnaeus, C. (1738), *Hortus Cliffortianus*. De gravure toont Moeder Aarde, gezeten op een leeuw en een leeuwint, de sleutels tot de tuin in haar hand. Aan haar voeten een pot met Cliffortia en een plattegrond van de tuin van de *Hartekamp*.

Onder drie generaties van het Amsterdamse koopmansgeslacht Clifford kwam de Hartekamp tot grote bloei in de achttiende eeuw. Van 1709 tot 1788 is de Hartekamp eigendom geweest van George Clifford sr. (1657-1727), diens enige zoon George jr. en diens jongste zoon Pieter (1712-1788). De 'bloei' kwam mede dankzij de Zweedse botanicus Carl Linnaeus die hier van 1736 tot 1738 woonde en werkte als lijfarts van George Clifford jr. en prefect van de tuin plus menagerie en natuurwetenschappelijke collecties (bibliotheek, herbarium, museum). Hier werkte hij ook aan diverse publicaties, waaronder zijn *Hortus Cliffortianus* (Amsterdam, 1738) waarin de plantencollectie op de Hartekamp beschreven wordt. In december 1772, tijdens een financiële crisis in Amsterdam als gevolg van de minder goede resultaten van de Engelse Oost-Indische Compagnie en de suikeroogst in Suriname, is bankierskantoor Clifford – en nog een aantal andere handelsondernemingen – failliet gegaan. In 1788 werd de Hartekamp door Pieter Clifford verkocht. In 1907 werd ten noorden van het landhuis het borstbeeld van Carolus Linnaeus geplaatst.

Bijlage:

Klassiek & Elegant rit 17 augustus 2025

Latere jaren

Gedurende de 19e eeuw waren telgen uit de geslachten Brants en Van Verschuer eigenaar van het landgoed. De oorspronkelijk geometrisch aangelegde tuin werd eerst door J.D.Zocher sr. (1764-1817) en later door zijn zoon J.D. Zocher jr. (1791-1870) gewijzigd in een landschappelijke aanleg. Omstreeks 1902 zijn onder architectuur van prof. dr J.A.G. van der Steur de zijvleugels aan het buiten gebouwd; kort na 1921 gevolgd door de thans van de straat af zichtbare naar voren springende zijvleugels, naar een ontwerp van de Amsterdamse architect H.C. Berchtenbreiter.

Vanaf 1921 tot de Tweede Wereldoorlog maakte het buiten een nieuwe bloei door, dankzij mevrouw Catalina von Pannwitz-Roth, afkomstig uit Berlijn, die over een rijke collectie oude kunst beschikte. De gevluchte keizer Wilhelm II bezocht vanuit Doorn 103 maal de Hartekamp. Ook prins Bernhard behoorde in die tijd tot de bezoekers. De Duitse Rijksmaarschalk en kunstverzamelaar Hermann Göring was weliswaar een minder gewenste bezoeker, maar dankzij de verkoop van enkele waardevolle stukken kreeg mevrouw Von Pannwitz een vrijgeleide naar Zwitserland en ontving zij de toezegging dat de Hartekamp nimmer door Duitsers zou worden bezet. Na de bevrijding zijn deze gerecupereerde kunstschaten in het Rijksmuseum terechtgekomen. De overige kunst is later ten dele in New York geveild en ten dele verhuisd naar de enige dochter Ursula, die intussen in het Engelse Salesbury woonde na haar huwelijk met de achtste graaf van Chichester John Buxton Pelham.

In 1952 werd het landgoed te koop gezet en op 26 april 1952 aangekocht door de Broeders Penitenten uit Boekel, die hier een inrichting voor zwakzinnige jongens begonnen. Aanvankelijk in het hoofdgebouw, later in gebouwde paviljoens. Thans hoofdvestiging van de Hartekamp Groep, een instelling voor mensen met een verstandelijke of meervoudige beperking in de regio.

Beheer

Het groen op de Buitenplaats wordt beheerd door de hoveniers van de Hartekamp Groep. Elke 5 jaar wordt het historisch beheerplan geactualiseerd.

Oplettende televisiekijkers herkennen de buitenkant van Hartekamp als Hotel De Rozenboom uit *Goede tijden, slechte tijden*. De buitenplaats staat decor voor het fictieve hotel uit de soapserie.

Ook was de Hartekamp decor in de televisieserie Bernard schavuit van Oranje, in de serie moest het de achterkant van Paleis Soestdijk voorstellen.

Tussen routepunt 31 en 32 op 3.80

't Huis Te Manpad

Geschiedenis

In 1558 werd voor het eerst melding gemaakt van de buitenplaats. Pieter Cornelisz. Heuts gaf in 1630 opdracht om het hoofdgebouw dat er nu nog staat te bouwen. In 1666 kocht Daniel Lestevenon dit huis van hem. Na diens dood breidde zijn vrouw Elisabeth Gillon de buitenplaats uit door het naastgelegen *Het cleyne Huys te Manpat* aan te kopen. In 1675 werd de buitenplaats verkocht aan de Amsterdamse koopman Cornelis van Goor. In 1708 breidde hij *Huis te Manpad* uit door aankoop van een stuk land en een huis met de naam *de Capel*.

Rond het jaar 1720 werd het huis ingrijpend verbouwd. Na 1720 werd mr. Wigbold Slicher de nieuwe eigenaar van de buitenplaats. Dirk van der Meer verbouwde en verfraaide de buitenplaats rond 1730 nogmaals. De weduwe van Van der Meer, Debora Elias, heeft omstreeks 1741 en 1742 aan tuinarchitect Adriaan Speelman de opdracht gegeven voor de aanleg van een nieuwe tuin met een grotere parterre.

Familie Van Lennep

In 1767 verkocht Elias de buitenplaats aan mr. David van Lennep, die het huis verder uitbreidde. Een aantal stijlkamers werd onder meer versierd met beschilderd behang met arcadische voorstellingen, vervaardigd door de behangschilder Jurriaen Andriessen. Van Lennep trouwde met Maria Machteld van Sypesteyn.

De buitenplaats bleef tot 1953 in handen van de familie Van Lennep. Politicus Cornelis van Lennep Sr., classicus en dichter David Jacob van Lennep en schrijver/politicus Jacob van Lennep hebben in het huis gewoond. David Jacob van Lennep plaatste in 1817 het monument De Naald (ter nagedachtenis aan de Slag bij Manpad, die in 1304 zou hebben plaatsgevonden) bij de kruising van de Manpadslaan en Herenweg.

In 1954 werd 'Huis te Manpad' gekocht door Jan Visser, chef protocol Buitenlandse Zaken en ambassadeur te Stockholm. In 1978 werd het huis ondergebracht in de Stichting 'Huis te Manpad'. Na Vissers overlijden in 1984 woonde zijn weduwe N. Visser-van Wijk er tot haar dood in 2005. Na een verbouwing wordt het huis sinds mei 2006 opnieuw particulier bewoond.

In het voorjaar bloeien er vele stinsenplanten in het park, waaronder in mei het zeldzame Haarlems Klokkenspel. Om de boomgaard en bloementuin loopt een slangenmuur, de langste van West-Europa.

Tussen routepunt 31 en 32 op 5.20

Buitenplaats Ipenrode

In 1608 stond er al een hofstede op het terrein, die De Voorkoekoek werd genoemd. Toen verkocht Pieter Symonsz. Ruyter zijn hofstede aan Cors Cornelisz. van Pollenburch. In 1616 verkocht zijn weduwe de hofstede aan Catharina van Gonbau, weduwe van Maximiliaan Laignier.

De hofstede werd op 4 april 1641 verkocht aan Cornelis Fransz. van der Wiel, brouwer in het Fortuyn te Haarlem. Door allerlei aankopen breidde hij zijn bezit belangrijk uit. Franciscus van der Wiel, doctor in de medicijnen, en mr. Pieter van der Wiel verkochten op 10 januari 1652 de hofstede voor f 18.000,00 aan Cornelis Ormea. Dat er toen al een herenhuis stond is niet waarschijnlijk, de hofstede is namelijk steeds verhuurd. Ormea beëindigde de huur en bouwde er 'een heerschapswoning'; het oude huis bleef waarschijnlijk als boerenwoning voortbestaan. De grootte bedroeg al 22 morgen 300 roeden.

In 1688 werd het door de familie Ormea voor f 15.000,00 verkocht aan Hendrik Honthorn. Het vergrootte het bezit tot ruim 25 morgen. In 1716 werd het voor f 21.000,00 verkocht aan Abraham Guldewagen, die getrouwd was met Maria Dix, die al weduwe geworden was van Franchois Druyvesteyn. Haar enige zoon mr. François Aernoud Druyvesteyn erfde van moeder het buiten, dat in hun tijd de naam Iepenrode kreeg. De buitenplaats was tot 34 morgen uitgebreid. Mr. François verkocht het in 1738 voor f 28.000,00 aan Abraham Tarelinck. Zijn zoon Jan verkocht het zes jaar later voor f 26.000,00 aan mr. Constantijn Sautijn. Zijn weduwe Catharina Jacoba Geelvinck liet het buiten in 1759 na aan haar broer mr. Nicolaas Geelvinck, die het een maand na de boedelscheiding verkocht aan Abraham Dedel voor f 26.000,00. Hij was getrouwd met Anna Jacoba Geelvinck, dochter van Nicolaas Geelvinck.

Hij breidde het terrein uit met gronden die oorspronkelijk aan Leiduin hadden gehoord. Na overlijden van Dedel in 1798 werd mr. Jan van de Poll eigenaar van de buitenplaats. Hij werd als eigenaar opgevolgd door zijn weduwe Katharina Valckenier. Die bij haar overlijden in 1842 weer naliet aan haar dochter Sara Johanna van de Poll, weduwe van jonkheer mr. J.W. Calkoen.

Haar dochter, gehuwd met baron Van Boetzelaar, liet het buiten weer na aan haar dochter die getrouwd was met een graaf Van Bylandt. Zij verkocht het aan H van Wickevoort Crommelin, die het huis aan verschillende families verhuurde.

In 1890 kocht jonkheer Deutz van Lennep de buitenplaats, die er tot 1906 woonde. De volgende eigenaar, mr. Johan Enschedé, heeft veel voor de verfraaiing gedaan. Heel lang heeft hij van zijn nieuwe bezitting niet kunnen genieten, want hij overleed al in 1911. Zijn weduwe heeft in het huis tot 1921 gewoond.

Nadat haar oudste zoon, mr. Johan Enschedé, het tot zijn overlijden in 1938 bezat, kwam het in handen van zijn jongere broer, mr. B.F. Enschedé. In 1970 kwam er een einde aan de bewoning door de familie Enschedé.

Tussen routepunt 31 en 32 op 6.30

Berkenrode

De historische buitenplaats Berkenrode is gelegen tussen de Herenweg en de Leidsevaart. Een watergang vanaf deze vaart vormt de noordelijke begrenzing, waarbij de noordoosthoek gevormd wordt door de Herenweg en de Willem Klooslaan. Aan de Herenweg loopt de grens achter de huizen Herenweg 113 tot en met 127 en van Duin en Vaart, en vervolgens door de vaart langs de Erasmuslaan tot de Leidsevaart.

De 'camp' Berkenrode is een oud goed, dat al in 1284 melding wordt vermeld. Het huis komt pas voor in een bron uit 1451. Het is bekend van afbeeldingen en vertoont een kasteelachtig

uiterlijk. Dit oude huis Berkenrode stond op de plek waar nu de grote vijver ligt en werd door een slotgracht omgeven. Hier heeft tot 1797, in verschillende gedaantes, het huis Berkenrode gestaan. Restanten ervan zijn opgegraven. Aanvankelijk waren er aan het bezit geen rechten verbonden. Pas in 1465 werd Gerrit van Berkenrode Jansz beleend met de rechten en titel van ambachtsheer van Berkenrode. Het geslacht Van Berkenrode bleef tot 1691 eigenaar. Bij het beleg van Haarlem in 1573 ging het huis grotendeels in vlammen op. Daarna werd het door Dirk van Haerlem van Berkenrode gedeeltelijk hersteld en weer bewoond. Na zijn overlijden in 1642 werd zijn zuster Goedele tot erfgenaam benoemd. Nadat ook haar zoon Hendrick van Alckemade was gestorven was, werd het goed verkocht.

De nieuwe eigenaar werd op 17 februari 1691 Benjamin Poulle. Hij liet het huis geheel restaureren en verfraaien en ook de tuin opnieuw aanleggen. Een prent in vogelvlucht laat deze grootscheepse aanleg zien, waarvan het echter de vraag is of deze in zijn geheel is gerealiseerd. Nog geen honderd jaar later brandde dit huis in de nacht van 4 op 5 mei 1747 af door onvoorzichtigheid van het personeel nadat het met kaarsen en vetpotjes was geïllumineerd ter ere van de verheffing van prins Willem IV tot erfstadhouder. De toenmalige eigenaar, ambachtsheer Mattheus Lestevenon liet het weer opbouwen, waarbij in ieder geval de fundamenteën opnieuw werden gebruikt. Lestevenon voegde in 1762 het huis en de gronden van Westerduin bij Berkenrode. Eerder, in 1743, had hij het grondgebied al vergroot met de buitenplaats Duin en Vaart. Tot de bezittingen behoorde ook nog een stuk grond met aanleg aan de oostzijde van de Herenweg. Hier bevindt zich thans het Zorgcentrum Het Overbos.

Op 29 oktober 1797 verkochten Mattheus' kinderen het goed aan Jan Pieter Wickevoort Crommelin. Meteen na de aankoop liet hij het huis afbreken en vestigde zich op het aangrenzende Westerduin, dat als hoofdhuis van Berkenrode ging fungeren. Kort hierna moet ook de parkaanleg in landschappelijke stijl zijn ontstaan, die bekend is van een kaart uit 1847. Het goed bleef tot 1939 in de familie Wickevoort Crommelin. Na een kinderloos overlijden van de laatste Wickevoort ging het over op de familie Van Eeghen. Het hoofdhuis, waar gedurende de jaren 1933-1945 de familie Bomans woonde, is verkocht en in gebruik als kantoor.

Tussen routepunt 40 en 41 op Landgoed Caprera

Caprera is een buitenplaats in de Noord-Hollandse gemeente Bloemendaal. De buitenplaats bevindt zich aan de oostzijde van de Brederodelaan. De buitenplaats is in particulier bezit en niet opengesteld.

Ter hoogte van Caprera lag een jachthuis voor de graven van Holland waar omstreeks 1100 melding van werd gemaakt. Dit jachthuis had de naam Hof of Huis te Aelbertsberg. In de 14e eeuw werd dit houten jachthuis vervangen door een stenen variant die het *Huis te Bloemendaal* ging heten. Dit jachthuis is in 1746 afgebroken.

In 1814 werden de gronden van het voormalige jachthuis door Cornelia Wolff bij de buitenplaats Wildhoef gevoegd, waarmee dit buiten 130 hectare groot werd. In 1850 is deze buitenplaats gesplitst in vijf landgoederen door middel van vererving. Onder deze vijf landgoederen vielen onder andere Caprera en Schapenduinen. Caprera was toen zo'n 59 hectare groot.

't Huis Aalbrechtsberg omstreeks 1740

De buitenplaats en het nabijgelegen meertje werden in 1858 door de toenmalige bewoner uit bewondering vernoemd naar de plek waar Italiaans vrijheidsstrijder Garibaldi zijn hoofdkwartier had, namelijk op het eiland Caprera nabij Sardinië. In 1928 is het toenmalige landhuis afgebroken en vervangen door een nieuw landhuis, naar een voorbeeld van architect C.F.A. Voysey.

Openluchttheater en wandelpark

In 1948 werd het Openluchttheater Caprera geopend. Dit openluchttheater is aangelegd op een stuk land dat inmiddels niet meer bij het landgoed Caprera behoorde. De initiatiefnemer tot de bouw van dit theater was wethouder Dries van Geluk, naar wie tevens het door hem geïnitieerde Wethouder van Gelukpark is vernoemd.

Het Wandelpark Caprera is een park dat op de flanken van het Kopje van Bloemendaal ligt, de hoogste duintop van Zuid-Kennemerland. In dit wandelpark is het openluchttheater Caprera gesitueerd. Het park is zo'n 40

hectare groot.

Het park werd in 1956 aangekocht door de gemeente Bloemendaal. Met behulp van Staatsbosbeheer werd het park in 1960 opengesteld voor het publiek.

Tussen routepunt 43 en 44 op 0.30

Ruïne van Brederode

Open op zondag 11.00 tot 17.00, entree 6,00.

Het verhaal over de Ruïne van Brederode staat op:

<https://ruinievانبrederode.nl/podcast-kasteel>

De naam Brederode verwijst naar een stuk bosgrond (*Brede Roede*) dat gerooid werd, waarop het kasteel is gebouwd. Eerst bestond het kasteel slechts uit een woontoren. Rond 1300 werd de toren afgebroken waarna Dirk II van Brederode een vierkant kasteel liet optrekken.

Tijdens de Hoekse en Kabeljauwse twisten bleven de Brederodes trouw aan Margaretha van Beieren, waardoor het kasteel in 1351 belegerd werd door de Kabeljauw-gezinde Gijsbrecht II van Nijenrode. Na de overgave was het kasteel zo zwaar beschadigd, dat het werd gesloopt. Na de verzoening tussen de Brederodes en de graven in 1354 is het weer herbouwd. Het werd niet meer bewoond, maar bleef wel een uitvalsbasis voor de Hoeken, onder aanvoering van Willem van Brederode.

Omdat de Hoeken in 1426 Haarlem belegerden, verwoestten Kabeljauwen het zuidelijke gedeelte van het kasteel. Het werd Willem van Brederode verboden het kasteel te "versterken, vastmaken of te bolwerken" waardoor het niet hersteld kon worden. Uiteindelijk werd het noordelijke gedeelte in 1464 toch weer hersteld. Tijdens de opstand van het Kaas- en Broodvolk in 1492 werd het kasteel geplunderd door Duitse soldaten. Sindsdien werd het niet meer bewoond. In 1568 kwam het kasteel aan de Staten van Holland.

Na het verlies van de Watergeuzen in de Slag op het Haarlemmermeer moest Haarlem zich in 1573 na het beleg van Haarlem overgeven aan de Spaanse soldaten. Hierbij werd de protestantse Lancelot van Brederode door hen onthoofd en werd het kasteel geplunderd en in brand gestoken. Vervolgens viel de ruïne ten prooi aan het oprukkende stuifzand van de duinen. In 1579 kreeg een zijtak van de Brederodes de heerlijkheid weer van Holland in leen.

In 1679 stierf Wolfert van Brederode (1649-1679), de laatste heer van Brederode, waarmee de ruïne weer verviel aan de Staten van Holland en daarmee aan de Staat der Nederlanden. Bij de vorming van de Bataafse Republiek in 1795 werden alle gewestelijke eigendommen genationaliseerd.

In de 19e eeuw was de ruïne een van de eerste bouwwerken die in opdracht van de Rijksoverheid werden gerestaureerd. Dit gebeurde zoals gebruikelijk in die tijd op nogal romantische wijze. Tot 15 januari 2016 bleef de ruïne eigendom van de Staat en werd beheerd door de Rijksgebouwendienst. Op die datum werd de verantwoordelijkheid overgedragen aan de stichting Monumentenbezit.

Tussen routepunt 45 en 46 op 0.80

Landgoed Duin en Kruidberg

Landgoed Duin en Kruidberg is een landgoed in Velsen, Noord-Holland en maakt deel uit van Nationaal Park Zuid-Kennemerland. Op het landgoed bevindt zich het monumentale landhuis Duin en Kruidberg dat in gebruik is als hotel, en het landhuis Kennemergaarde. Het landgoed dat strekt zich uit als een strook van Santpoort-Noord tot de Noordzeekust. Het landgoed gaat noordelijk over in het Landgoed Midden-Heerenduin en zuidelijk in het natuurgebied Kennemerduinen.

Geschiedenis

Het landgoed is ontstaan door samenvoeging van de landgoederen Duin en Berg en De Kruidberg. Stadhouder en koning Willem III kocht in 1682 het Landgoed Kruidberg van Sophia Trip en Daniël Jean Bernard. Bernard had zijn aandeel gekocht van Balthasar Coymans, haar zwager. Het landgoed kreeg al snel 't *Princenbosch* als bijnaam. De prins gebruikte het landgoed als jachtverblijf en als kleinere versie van paleis Het Loo.

In de 18e eeuw werd Duyn en Bergh bewoond door Gerard Deutz (1699-1753).

Halverwege de 19e eeuw werd politicus Floris Adriaan baron Van Hall eigenaar van de landgoederen Duin en Berg en De Kruidberg. Dicht bij het huidige landhuis liet hij op Duin en Berg een nieuwe villa bouwen. In de loop der jaren breidden Van Hall en de volgende eigenaar Guillaume Louis Jacques van der Hucht het landgoed steeds verder uit naar het kustgebied.

In 1895 werd het samengevoegde landgoed Duin en Kruidberg van de erfgenamen van Van der Hucht gekocht door Jacob Theodoor Cremer, een Nederlands tabakshandelaar, koloniaal expert en liberaal politicus. Cremer maakte aanvankelijk gebruik van het Huisenberg als buitenplaats en breidde dat uit. Op verzoek van Cremer werd de Halte Kruidbergerweg in 1888 geopend.^[2] Het gaf hem de mogelijkheid voor tuinfeesten extra treinen in te zetten.

Cremer legde de Zeeweg aan waardoor het mogelijk werd via het landgoed de strandslag van Duin en Kruidberg te bereiken. Openstelling vond plaats door middel van seizoenskaarten en voor leden van Natuurmonumenten.

In 1912 verkocht Cremer zijn woning in Amsterdam en nam permanent intrek in Duin en Kruidberg. Na de dood van Cremer in 1923 bleef het landgoed familiebezit. In 1933 werd Duin- en Kruidberg onder de Natuurschoonwet geplaatst.^[3] In 1935 werd de Nederlandse speelfilm *De Kribbebijter* er opgenomen.^[4] Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd Festung IJmuiden door het duingebied aangelegd. De linie liep door Landgoed Midden-Heerenduin langs Duin en Kruidberg. De Zeeweg werd afgesloten vanwege de Atlantikwall. De familie Cremer verpachtte na de oorlog het landhuis als hotel. In 1962 werd door kleinzoon Theo Cremer, president-directeur voor de Deli Maatschappij een tabakszaadkwekerij op het landgoed aangelegd. Deze bleef aanwezig tot 1990 waarna de kassen werden afgebroken.

In 1981 werd het natuurgebied eigendom van Natuurmonumenten. Sinds 1995 is het als deel van het Nationaal Park Zuid-Kennemerland een beschermd Natura 2000-gebied. In het duingebied lopen sedert 2003 Schotse Hooglanders. Het doel van dit beheer met grote grazers is dat de dieren door begrazing en vertrapping de vergrassing en de struikvorming van het duin voor een groot deel teniet doen.

Tussen routepunt 54 en 55 op 0.12

Landgoed Waterland

Landgoed Waterland ligt aan de rand van het voormalige Wijkermeer in de gemeente Velsen.

In de 18e eeuw werden vele tientallen landgoederen gesticht in de omgeving van Amsterdam. Een hiervan is Waterland. De buitenhuizen werden vooral tijdens de zomermaanden bewoond, als in Amsterdam de grachten stonken. Het landgoed Waterland bestaat uit een natuurgebied van 29 hectare groot. In 2000 werd een stichting opgericht om het in de periode van 1742-1766 gebouwde en door Pieter de Swart ontworpen landhuis te behouden. Dit hoofdgebouw met bijgebouwen en de parkaanleg zijn verklaard tot rijksmonument. Het staat ter beschikking als trouwlocatie en er kunnen evenementen plaatsvinden.

Bij de opgang van het landgoed worden we welkom geheten door wapperende vlaggen met het logo van een bedrijf dat hier later op de dag te gast is. We rijden de oprijlaan op, langs een haag oude bomen totdat door het groen een statig wit pand verschijnt. Het gebouw wordt omzoomd door een goed onderhouden gazon, waarop een romantisch wit prieeltje staat. Aan de voorkant leidt een brede trap naar de entree van deze imposante buitenlocatie.

Landgoed Waterland is een eeuwenoud landhuis, dat de jaren zeer goed heeft doorstaan. Het landgoed wordt door de Post-Verkade Groep geëxploiteerd om het onderhoud te bekostigen en het monument ook veilig te stellen voor de toekomst. Binnen in Landgoed Waterland springt de staat van het gebouw direct in het oog. Het houtwerk aan de wanden, de rijke decoraties en eeuwenoude wandbeschilderingen ogen als nieuw.

Statig, maar ook intiem

Al in de vroeger tijden werden landhuizen gebruikt om speciale gasten te ontvangen, en ook vandaag de dag vervult Landgoed Waterland die rol nog met verve. De entree en vertrekken op de begane grond – de ‘bel-etage’ – hebben een luxueuze inrichting met de uitbundige rococo decoraties, maar heeft tegelijkertijd een huiselijk en intiem gevoel. Niet voor niets is het motto van de Post Verkade Groep: ‘uw huis voor een dag’.

Deze bel-etage bestaat uit meerdere zalen en vertrekken, met een ruime opzet en smaakvolle inrichting. De knusse Anti Chambre, met de grote haard en schouw, en de daaraan grenzende Salon zijn als één open ruimte te gebruiken. De aankleding in beide ruimtes is warm, met licht geschilderde wandbetimmering en een warm houten meubilair. De aangrenzende Herenkamer is de meest statige ruimte, met een lange antieke tafel en rondom op de wanden een spectaculaire muurschildering van de 18e-eeuwse schilder Augustini.

Waterpartijen

De Zomerzaal aan de achterzijde van het pand is van oudsher de danszaal, maar is ook erg geschikt voor presentaties. Met de originele houten luiken zijn alle ruimtes gemakkelijk te verduisteren, al is dat eigenlijk zonde van het prachtige uitzicht over het omliggende park. Vooral de vertrekken aan deze zijde van het huis kijken mooi uit over de vele waterpartijen, de rododendrons en de paarden in de wei.

Zoals het een goed buitenhuis betaamt, biedt Landgoed Waterland haar gasten de mogelijkheid tot overnachtingen. In de centraal gelegen hal met de marmeren tegels beklimmen we de lange, monumentale trap, waar een fraai beeld van Vrouwe Flora onze blik vangt. Op de eerste verdieping treffen we vijf ruime en smaakvol ingerichte suites, ieder met een schitterend uitzicht over het land. De tweede etage heeft zes gastenkamers en een centrale hal met een lange houten tafel. In totaal is er gelegenheid tot overnachting voor 30 gasten, wat de locatie bij uitstek geschikt maakt voor meerdaagse bijeenkomsten.

Souterrain

Ook de inwendige mens wordt uitstekend verzorgd in Landgoed Waterland. We dalen de trap weer af en belanden nu in het souterrain. Op deze verdieping ligt de ontbijtzaal van het hotel, een sfeervolle ruimte met meerdere tafels. Daarnaast is de voorkeuken het bekijken waard. Deze ruimte heeft een plafond met stevige houten balken, wandtegels en een stenen vloer. Met frisse lichtblauwe tinten ademt de keuken een knusse landelijke sfeer. De ideale plek om de dag af te trappen met een kop verse koffie en warme croissants.

Landgoed Waterland is een unieke historische vergader- en evenementenlocatie, die te allen tijde volledig exclusief wordt verhuurd. Met 26 hectare lommerrijk buitenterrein, parkeerplaatsen voor ruim 150 auto's, en op 15 minuten rijden vanaf Schiphol is Landgoed Waterland een ideale locatie voor speciale zakelijke bijeenkomsten met een exclusief karakter.

Tussen routepunt 54 en 55 op 0.65

Landgoed Beeckesteijn

Beeckesteijn is een buitenplaats aan de Rijksweg in Velsen-Zuid, in de Nederlandse provincie Noord-Holland. In de zeventiende en achttiende eeuw was de buitenplaats eigendom van Amsterdamse regentenfamilies. Het landhuis werd tot in de twintigste eeuw bewoond. De gemeente Velsen kocht het huis in 1952 van de laatste particuliere eigenaar. In 2007 heeft de gemeente het landhuis Beeckesteijn en de bijgebouwen overgedragen aan Vereniging Hendrick de Keyser, die de begane grond van het huis heeft ingericht als museumhuis. De vrij toegankelijke tuinen en park worden beheerd door de Vereniging Natuurmonumenten. Het complex werd in 1998 ingeschreven in het rijksmonumentenregister, met twaalf monumenten.

Geschiedenis

De geschiedenis van Beeckesteijn gaat terug tot de vijftiende eeuw. Toentertijd was het een versterkt landhuis. Maria Gerrits van Bekesteijn erfde de hofstede eind zestiende eeuw van haar grootmoeder Machteld Stans.^{[2][a]} Zij had de hofstede in 1522, ter gelegenheid van haar huwelijk met Jan van Bekesteijn, als gift van haar vader Stans Claesz ontvangen. In 1633 worden de kinderen van Nicolaes Backer, oud-baljuw van Brederode, als eigenaar genoemd. Zij verkochten de hofstede in 1648 aan Nicolaes Corver, oud-schepen van Amsterdam.¹ In 1659 verkocht Margareta Bas, weduwe van Nicolaes Corver, de hofstede Beeckesteijn voor 19.000 gulden aan de Amsterdamse koopman Goycke Elberts. Later was het bezit van Agatha Munter (1632-1687), weduwe van diens zoon Elbert Goyckens, die in 1669 hertrouwde met Joan Corver.

Familie Trip

Jan Trip van Berckenrode erfde het landhuis van zijn moeder Margaretha Munter (1639-1711). Hij verkocht het landhuis in 1716 voor 31.000 gulden aan zijn zoon Jan Trip de jonge (1691-1721). Het huidige landgoed is tussen 1716 en 1721 grotendeels aangelegd door deze Jan Trip, gehuwd met Petronella Wilhelmina van Hoorn, de dochter van de gouverneur-generaal Joan van Hoorn. Hun alliantiewapen bevindt zich boven de ingang van het hoofdgebouw. Bij de vernieuwde inrichting was de beeldhouwer en stuc kunstenaar Ignatius van Logteren betrokken, een van de meest gevraagde decoratieve kunstenaars in die tijd.

Petronella Wilhelmina van Hoorn hield na het overlijden van haar man een kasboek bij van de uitgaven aan onderhoudswerkzaamheden. In 1722 hertrouwde ze met Lubbert Adolph Torck. Voorafgaand aan het huwelijk stelde ze een akte op waarin ze Beeckesteijn onder voorwaarden afstond aan haar zoon Jan Willem Trip (1716-1738) en diens erfgenamen.^[10] Na het overlijden van haar zoon en haar kleindochter Petronella Johanna Wilhelmina Trip (1736-1742) werd Beeckesteijn verkocht.

Familie Boreel

In 1742 kocht Jacob Boreel Jansz, een welgesteld en invloedrijk Amsterdams regent, Beeckesteijn voor 28.000 gulden. Boreel was getrouwd met Agneta Margaretha Munter (1717-1761). Zij was een kleindochter van Cornelis Munter, de broer van Agatha en Margaretha Munter.

Boreel bracht een groot aantal veranderingen in huis en tuin aan. Zo werden de zijvleugels aangebouwd en verschenen de beide koetshuizen. Boreel liet het huis in 1772 verder vergroten en het achterpark aanleggen. Boreel was als diplomaat in Engeland geweest en kende de laatste ontwikkelingen op het gebied van de tuinarchitectuur. De nieuwe aanleg werd ontworpen door de uit Duitsland afkomstige tuinarchitect Johann Georg Michael (1738-1800). De tuinen werden voorzien van kronkelpaden, bloemdragende heesters, waterpartijen, weiden en romantische bouwsels zoals een tuinmanswoning in de vorm van een neogotische kapel. Waarschijnlijk gaat het om de eerste Engelse tuin in Nederland.

Beeckestijn heeft tot in de 19e eeuw dicht bij het water gelegen. Het lag bij het Wijkermeer, dat toen een onderdeel van het IJ was. Naar Amsterdam zeilen was goed mogelijk. Volgens de eerste bouwtekeningen voor de aanleg van het Noordzeekanaal had het landhuis moeten worden afgebroken. Naar men aanneemt heeft de toenmalige eigenaar, Willem Boreel van Hogelanden, zijn invloed aangewend om het tracé naar het noorden te verleggen. Ook buitenplaats Waterland, waar hijzelf woonde, werd hierdoor gespaard. Na het overlijden van Willem François Boreel (1774-1851) werd het huis niet meer bewoond door de familie Boreel, maar werd het verhuurd. Vanaf 1883 bewoonde de Nederlandse politicus Petrus Hendrik Holtzman het landgoed.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog was het landgoed onderdeel van de Atlantikwall. Het hoofdgebouw werd in camouflagekleuren geschilderd en in de tuin werden bunkers gebouwd.

Tot halverwege de twintigste eeuw bleef het in particulier bezit, waarna het in ernstig vervallen staat werd overgedragen aan de gemeente Velsen.

Gemeente Velsen

Op 18 november 1952 besloot de gemeenteraad van Velsen om het huis en park van de familie Boreel te kopen.^[15] In 1959 startte een grote restauratie, die tien jaar duurde.^{[16][17]} Bij het landgoed bevinden zich authentieke formele tuinen en een landschapspark. Deze zijn sinds de jaren zestig van de twintigste eeuw langzaam weer in hun oude glorie hersteld. In het huis zelf was jarenlang een museum gevestigd. Daar waren onder meer achttiende-eeuwse stijkamers, keuken en een kinderspeelkamer te bewonderen. In 1995 werd het 25-jarig bestaan van het museum gevierd met de expositie *600 jaar Beeckestijn*, waarin de geschiedenis van het landgoed werd belicht. Van 1979 tot 2015 werd jaarlijks het Beeckestijn Popfestival in het landschapspark van het landgoed gehouden. Op donderdag 16 februari 2006 sloot museum Beeckestijn na 37 jaar zijn deuren. De gemeente Velsen besloot in het kader van grootscheepse bezuinigingen het landgoed met huis en tuinen te verkopen.

Vereniging Hendrick de Keyser

In mei 2007 werd de buitenplaats overgedragen aan Vereniging Hendrick de Keyser. De tuinen, het park en de beide koetshuizen kwamen in bezit van de Vereniging Natuurmonumenten. Beeckestijn Business School verhuisde naar het landgoed Leusderend in Leusden.

Aanvankelijk werd het huis gebruikt voor kunstexposities. Sinds 2019 is het landhuis ingericht als museumhuis met verschillende stijkamers.

Bijlage:

Klassiek & Elegant rit 17 augustus 2025

Route punt 78 (eindpunt)

Golfbaan Spaarnwoude

Tot slot:

We zijn aan het einde gekomen van deze prachtige landhuizenrit met de MG Car Club Noord-Holland. Na een middag vol mooie wegen, bijzondere uitzichten en gezellig samenzijn, is het nu tijd om even uit te stappen en na te praten op het heerlijke terras van de golfbaan.

Hartelijk dank voor je aanwezigheid, je enthousiasme en de gezelligheid die je hebt meegebracht. Samen hebben we er weer een onvergetelijke dag van gemaakt.

Spaarnwoude

Het Hoge Land 2

1981 LT Velsen Zuid

Telefoon 023-538 55 99

Golfbaan Spaarnwoude is gelegen in het prachtige natuurgebied tussen Amsterdam en de Noordzeekust ligt een van de grootste golfcomplexen van Europa, Golfbaan Spaarnwoude. Met zes 9-holes banen wordt de meest verwend golfster uitgedaagd en de beginnende golfer verleid. Uniek is de gezellige ontmoetingsplaats rondom het clubhuis, waar de fraaie terrassen uitzicht geven op de golfbaan, de goed-uitgeruste driving range, de golfshop met een uitgebreid assortiment en het restaurant Graan voor Visch. De brasserie is ook voor wandelaars, fietsers en skeelers een favoriet rustpunt.